

РЕШЕНИЕ

№ 5592

гр. София, 10.08.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 07.07.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **4686** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл.149, ал.1 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. П. Ш. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № РО-253/16.04.2015 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, оставящо без уважение жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2014 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С. град, с което е изменена личната пенсия на Ш. за осигурителен стаж и възраст и е определена същата в размер на 165,19 лв.

Жалбоподателят твърди, че времето от 05.06.1992 г. не било отразено като непрекъснат трудов стаж с продължителност 2 години, 1 месец и 7 дни. В осигурителния доход не били включени всички допълнителни плащания. Уволнението от министъра на МО трябвало да бъде поради навършване на пенсионна възраст, а не поради закрито поделение на МО, във връзка с което са се полагали заплати при пенсиониране на жалбоподателя, които също имали отношение към размера на пенсията му. Смята, че неправилно в УП-2 за 2008 г. е посочен доход в размер на 2 640 лв. вместо 7 954, 32 лв. Неправилно доходът му след 2003 г. бил определен върху минималната работна заплата, а не върху определения минимален осигурителен праг за различните професии и специалности. Последното му трудово възнаграждение за 2013 г. било 3 374, 48 лв. за 3 месеца и 10 дни, от което следвало, че месечното му възнаграждение е било на 1000 лв. Работодателят му не бил подал уведомление по чл.62, ал.4 КТ при възстановяването му на работа, нито бил изпълнил

задължението си по чл.54, ал.2 КСО да представи в НОИ копие от съдебното решение и платежни документи за изплащане на обезщетение по чл.225 КТ. Имало период, в който длъжността му е била военизирана, но това не било отчетено от НОИ. Не било изяснено дали трябва да му се изплатят обезщетения по КТ. Не му било изплащано възнаграждение между първото и второто уволнение и поради това липсвало последно възнаграждение, предшестващо месеца на уволнение.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител юр.П. оспорва жалбата. Моли в полза на ответника да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.168, ал.1 АПК, намира следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд. Решението, което е предмет на съдебен контрол, е постановено в производство пред по-горестоящия административен орган по задължително административно обжалване на разпорежданията съгласно чл.117, ал.1, т.2, б."а" КСО. Решението на Директора на ТП на НОИ-С. е обжалвано чрез ТП на НОИ – С.-град, в рамките на законоустановения срок и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

С Разпореждане № [ЕГН]/11.09.2014 г. на Ръководителя по "ПО" в ТП на НОИ, на Д. П. Ш. е определена лична пенсия за осигурителен стаж и възраст – пожизнено, по заявление от 04.06.2014 г., при навършена възраст 64 години и 9 месеца в минимален размер от 154.50 лв. от 01.07.2014 г., съгласно чл.9 ЗБДОО за 2014 г. Пенсията е отпусната и изплащана в минимален размер до определянето на размера ѝ по КСО.

С последващо Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2014 г., на основание чл.99, ал.1, т.6 КСО е изменена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст, като при изчислен индивидуален коефициент – 0.594, считано от 25.02.2014 г., е определен месечен размер на пенсията 165.19 лв., съгласно чл.70, ал.1 КСО.

Недоволен от така издаденото разпореждане, жалбоподателят го е оспорила по административен ред и с Решение № РО-253/16.04.2015 г. на Директора на ТП на НОИ – С. разпореждането е потвърдено.

По делото е прието заключението на съдебно-счетоводна експертиза с в.л. А. Д. Ф.-П., което ще бъде коментирано по-долу.

Към доказателствения материал по делото са приобщени представената от ответника административна преписка. По делото са приети и представените от жалбоподателя документи, които се съдържат в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от материално компетентен орган и в предвидената от закона форма.

Решението и потвърденото с него разпореждане съответстват с материалния закон. С решението е отхвърлена жалбата на Д. П. Ш. срещу разпореждане на Ръководителя на "Пенсионно осигуряване" при ТП на НОИ, с което на основание чл.99, ал.1, т.6 КСО е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето, като е определена в размер на 165.19 лв.

Правилно Ръководителят на "ПО" е изчислил новия размер на ЛПОСВ от 25.02.2014 г. С първоначално представените ССЧЕ и допълнение към нея вещото лице не даде отговор на всички поставени въпроси, поради което не бяха приети.

На вещото лице беше указано да представи единно заключение с отговор на всички поставени въпроси. Поради това по делото беше изготвено и прието заключение за следното:

I. По въпросите на Съда.

1. Размерът на пенсията на жалбоподателя за първия период - от 06.10.1990 г. до 21.01.1995 г. е изчислен въз основа на: УП-2, издадено от Генерална централа на браншовите синдикати в България, от КТ "Подкрепа", констативен протокол, издаден от МО Дирекция Финанси и от УП-2, издадено от МО.

Размерът на пенсията за втория период – от 01.01.2000 г. до 24.02.2014 г. е изчислен въз основа на УП-2, издадено от МО и УП-2, издадено от [фирма].

2. МО е подавало уведомления по реда на чл.62, ал.4 КТ за регистрация на трудовия договор с Д. П. Ш.. За периода 15.11.2013 г. до 24.02.2014 г. са начислени и внесени осигурителни вноски върху начислените трудови възнаграждения и са спазени чл.6, ал.2 и ал.3 и чл.9, ал.1 и ал.2 КСО. Информацията е подадена в НАП с Декларация № 1 за съответните години. Осигурителни вноски са внесени и за периода, признат за незаконно уволнение, от датата на уволнение до датата на възстановяване (12.09.1994 г. – 14.11.2013 г.).

II. По въпросите на жалбоподателя.

1. След извършена проверка в НОИ, вещото лице счита, че новоиздаденото УП-2 № 44338/09.07.2014 г. е съобразено с промените в закона, касаещи незаконно уволнен и възстановен от Съда служител, за периода след 2000 г., след 2003 г. и след 2007 г.

2. На основание чл.328, ал.14, т.2 КТ трудовото правоотношение на Д. П. Ш. е прекратено, считано от 25.02.2014 г, със Заповед № РД-27-170/21.02.2014 г. Изплатено му е обезщетение за неспазения срок на предизвестие на основание чл.220, ал.1 КТ и обезщетение за неизползван годишен отпуск чл.224, ал.1 КТ, както и средства за представително облекло. Съгласно чл.1, ал.8, т.4 и т.7 от Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски, върху средства за представително облекло и обезщетения по чл.220 и чл.224 КТ не се начисляват и не се внасят осигурителни вноски.

3. В длъжностното разписание на Министерство на отбраната не съществува длъжност "отговорен секретар" към момента на изпълнение на постановеното и влязло в сила съдебно решение по гр. Д. № 8205/2001 г. по описа на СРС за възстановяване на работа на лицето Д. П. Ш.. Поради липсата на горепосочената длъжност със съответстващите ѝ задължения по действащото длъжностно разписание на МО и при спазване на процедурата по чл.333 КТ, трудовото правоотношение с Д. П. Ш. е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.2 КТ. Съгласно действащата норма на чл.328, ал.1, т.10 КТ към 24.02.2014 г., жалбоподателят няма правно основание да инициира прекратяване на трудовото правоотношение на основание придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Такава възможност е предвидена с направеното изменение на чл.328. ал.1, т.10 (ДВ бр. 54 от 2015г., в сила от 17.07.2015 г.).

4. Дирекция "Управление на човешките ресурси" не разполага с информация относно трансформирането на длъжността "отговорен секретар" при списание "Сигнал" в издателство на МО "Св.Г. П.", тъй като със Заповед № ОХ-470/30.06.1999 г. е

разпоредено закриването на издателството във връзка с образуването на [фирма], което от своя страна се явява правоприемник на закритото издателство.

Д. Ш., в изпълнение на влязло в сила решение по гр.д. 8205/2001 г. по описа на СГС, 75 състав, въззивно решение по гр.д. № 329/2003 г. по описа на СГС и касационно решение по гр. д. № 2325/2005 г. по описа на ВКС, V ГО и подадено заявление е възстановен на длъжност "отговорен секретар" на списание "Сигнал" в издателство на МО "Св.Г. П.", изпълнявана от жалбоподателя до прекратяване на трудовото му правоотношение със Заповед № 738/12.09.1994 г., считано от 15.11.2013 г.

5. Целият период на незаконно уволнение от 22.07.1994 г. до 14.11.2013 г. е зачетен за осигурителен стаж.

По силата на чл.225 КТ при незаконно уволнение работникът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но не повече от шест месеца. В конкретния случай полагаемото се обезщетение следва да бъде за шест месечен период от датата на уволнение, а именно – от 22.07.1994 г. до 21.01.1995 г. , както е определено от длъжностното лице по пенсионно осигуряване. Размерът на изплатеното от жалбоподателя шест месечно обезщетение е посочено в УП-2 № 4433/09.07.2014 г., издадено от МО – сумата 35 640 лв.

За останалите периоди е зачетена М. за 2000, 2001 и 2002 г., а за следващите години – минимален осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии, тъй като последното възнаграждение на жалбоподателя, за което има данни е по-малко от М..

6. От 01.01.2008 г. минималният осигурителен доход не се прилага за служителите в бюджетните предприятия по смисъла на §1, т.1 ДР на Закона за счетоводството.

За периода от датата на възстановяване 12.09.1994 г. до 24.02.2014 г. на жалбоподателя е издадено УП-2 № 4433/09.07.2014 г., в което е отразен дохода, върху който са начислени и внесени осигурителни вноски.

7. В НОИ не са представени документи за щатно разписание, тъй като те са неотнормирани и доходът не се изчислява по щатно разписание, а по реално получаваните възнаграждения.

8. В писмо рег. № 13-00-1031/10.07.2014 г. на МО е посочено, че поради по – висок минимален осигурителен праг за 2003 г. и 2004 г. се анулира УП-2 № 4350/15.05.2014 г. и е издадено ново УП-2 № 4433/09.07.2014 г. на МО, т.е. с УП-2 № 4433/09.07.2014 г. е спазено изискването за минимален осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии при липса на разходни документи, изгубени или унищожени.

9. Съгласно чл.9 КСО върху последното брутно трудово възнаграждение се изчисляват доходите за времето на незаконно уволнение.

Последното възнаграждение на Д. Ш. е за месец 07.1994 г. и е по-ниско от М.. Със сумите посочени в УП-2 № 4433/09.07.2014 г. е спазено изискването на Минимален осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии при липса на разходни документи, изгубени или унищожени и поради това не е изчислен процент за продължителна работа.

Съдът кредитира експертното заключение като даващо отговор на поставените задачи, изготвено компетентно и безпристрастно. Оспорването от жалбоподателя следва да се приеме за формално, като не е направено искане за повторна експертиза, каквато законът допуска при необоснованост на заключението или съмнение в

неговата правилност. В случай че жалбоподателят не е бил съгласен със заключението, същият е имал възможност да поиска назначаването на повторна експертиза, което не бе сторено, а последствията от процесуалното бездействие са за страната, която е следвало да ги поиска.

По данни от описа на осигурителния стаж на Д. П. Ш. се установява, че по УП-3 № 4123/28.11.2013 г. на жалбоподателя са зачетени 9 месеца и 16 дни осигурител стаж за периода от 15.06.1992 г. до 31.03.1993 г. и 1 година, 3 месеца и 21 дни за периода от 01.04.1993 г. до 22.07.1994 г., признато за незаконно уволнение, съгласно чл.354, ал.1 КТ. От посоченото следва, че възраженията на жалбоподателя, че времето от 15.06.1992 г. до 22.07.1992 г. не е признато за непрекъснат осигурителен стаж са неоснователни.

За периода от 22.07.1994 г. до 01.01.2000 г., приложим се явява чл.354, ал.1, т.1 КТ, съгласно който за трудов стаж се признава, без да е съществувало трудово правоотношение, времето, когато работникът или служителът е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на работа. По силата на чл. 225 от КТ, приложим към посочения период, при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца.

В процесния случай на жалбоподателя се дължи обезщетение за незаконното му уволнение за 6-месечен период от датата на уволнението му, а именно - от 22.07.1994г. до 21.01.1995г., както правилно е определило длъжностното лице по пенсионно осигуряване. Размерът на изплатеното на жалбоподателя 6-месечно обезщетение по чл. 225 от КТ е посочен в УП-2 № 4433/09.07.2014г., изд. от МО - 35 640,00 лв., която сума е зачетена от пенсионния орган.

След влизане в сила на КСО режимът на признатото по съдебен ред за незаконно уволнение се урежда в чл.9, ал.3 КСО, съгласно който за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4. ал. 1. т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а. ат. 1 са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава незаконността на уволнението от съответния компетентен орган; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4а. ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано: ако лицето е било осигурявано, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е бил по-малък.

Съгласно чл.6, ал.3 КСО осигурителните вноски за работниците и служителите и за лицата по чл.4, ал.1, т.7 и т.8 се дължат върху получените, включително начислените и неизплатените, брутни месечни възнаграждения или неначислените месечни възнаграждения, но върху не по – малко от минималния осигурителен доход – минималната месечна заплата за страната и не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход. Осигурителните вноски за лицата по чл.4, ал.1, т.9 се дължат върху получените възнаграждения, но върху не по – малко от минималната месечна работна заплата. В хипотезата на последно брутно трудово възнаграждение на Д. П. Ш., по – ниско от минималната работна заплата (6 637.29 неденоминирани лева за

м.юли 1994 г.), правилно пенсионният орган е зачел за 2000 г., 2001 г. и 2002 г. минималната работна заплата, посочена в УП-2 № 4433/09.07.2014 г. Предвид въвеждането на минимален осигурителен доход по основни икономически дейности и квалификационни групи професии със ЗБДОО за 2003г., по данни от писмо № МП-68524#6/16.07.2014 г. на МО, с новия образец УП-2 № 4433/09.07.2014 г. са съобразени именно претендираните в жалбата осигурителни прагове.

По арг. чл.9, ал.3 КСО, осигурителният доход за времето на незаконното уволнение се определя върху последното брутно трудово възнаграждение, получено преди признатото за незаконно уволнение. С оглед посоченото, възражението на жалбоподателя, че след възстановяването му на работа през 2013 г. за 3 месеца и 10 дни възнаграждението му е било 3 374.48 лв. е ирелевантно, тъй като същото е получено след възстановяването му на работа, а както вече беше посочено, осигурителният доход за времето на незаконното уволнение се определя върху последното брутно трудово възнаграждение, получено преди признатото за незаконно уволнение.

Със Заповед № РД-27-169/21.02.2014 г. на Министъра на отбраната, относно възстановяване от съда на граждански служител от Министерство на отбраната, Д. П. Ш. е възстановен на длъжност "отговорен секретар" на списание "Сигнал" в издателство на МО "Св.Г. П.", изпълнявана от него до прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № 739/12.09.1194 г., считано от 15.11.2013 г. Със Заповед № РД-27-170/21.02.2014 г. на Министъра на отбраната, на основание чл.328, ал.1, т.1 КТ (при съкращаване на щата) и утвърдено длъжностно разписание АМ-248/01.02.2014 г., в сила от 01.02.2014 г. трудовото правоотношение с Д. П. Ш. като граждански служител от Министерство на отбраната е прекратено. В тази връзка, неоснователно е възражението на касатора, че заеманата от него длъжност е била военизирана.

Ето защо Съдът намира, че административният орган правилно е определил размера на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Д. П. Ш..

При служебно извършената проверка Съдът констатира, че оспореното решение е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което се налага извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТП на НОИ – С. се присъди такова възнаграждение в размер на 350 лв. съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адв. възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.172 и чл.143 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Ш. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № РО-253/16.04.2015 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, оставящо без уважение жалбата му против Разпореждане № [ЕГН]/13.12.2014 г. на ръководителя "Пенсионно осигуряване" при ТП на НОИ – С.-град.

ОСЪЖДА Д. П. Ш. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лв. (триста и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ :